

NORA ROBERTS

Rodena u čežnji

Prevela Ljiljana Petrović Vesković

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Prolog

AMANDA JE SANJALA STRAŠNE SNOVE. Kolin je bio pored nje. Njegovo milo, ljupko lice bilo je smoždeno od bola. *Mendi*, rekao je. Oduvek ju je tako zvao. Njegova Mendi, moja Mendi, najdraža Mendi. Ali ovog puta nije bilo osmeha u njegovom glasu ni radosti u njegovim očima.

Mendi, ne možemo to da izbegnemo. Voleo bih da je drugačije. Mendi, moja Mendi, toliko mi nedostaješ. Nikad nisam mislio da ćeš tako brzo morati da mi se pridružiš. Našoj devojčici je sigurno strašno teško. A uskoro će joj biti još teže. Moraš da joj kažeš istinu, Mendi.

Tada se osmehnuo, ali su mu oči i dalje bile tužne, beskrajno tužne, a obrisi njegovog lica i tela, koji su delovali tako stvarno da je ispružila ruke pokušavajući da ga dodirne, počese da blede i da se rasplinjavaju.

Moraš da joj kažeš, ponovio je. Oduvek smo znali da ćeš to jednom morati da učiniš. Ona mora da zna odakle potiče. Mora da zna ko je. Ali joj takođe reci da nikada ne zaboravi da sam je voleo. Da sam beskrajno voleo moju malu devojčicu.

Koline, ne idi! zaječala je u snu, žudeći za njegovom blizinom. Ostani sa mnom. Volim te, Koline. Moj mili slatki Koline. Volim te takvog kakav jesi.

Ali nije mogla da ga vrati. Baš kao ni da zaustavi san.

Ah, kako je divno ponovo videti Irsku, pomislila je lebdeći poput izmaglice nad zelenim brežuljcima kojih se sećala iz nekih davno prohujalih vremena. Pred očima joj je vijugala iskričava reka koja se presijavala poput srebrnaste trake obmotane oko nekog neprocenljivog dara.

A tada je ugledala Tomija, milog Tomija, kako je čeka. Okrenuo se ka njoj, šireći usne u osmeh dobrodošlice.

Zašto joj se srce stezalo od bola kada je ponovo bila tu i kada se osećala tako mlado i tako poletno i tako zaljubljeno?

Mislila sam da te nikada više neću videti. Glas joj je bio zvonak i drhtav od ushićenja. *Ipak sam se vratila, Tomi.*

On je nemo zurio u nju. Ispružila je ruke ka njemu ali, koliko god da je pokušavala, nije mogla da ga dodirne. Pa ipak, i dalje je čula njegov glas, blag i milozvučan, kao i pre toliko godina.

Volim te, Amanda. Oduvek sam te voleo. Svakog bogovetnog dana sam mislio na tebe, sećajući se blaga koje smo ovde pronašli.

Okrenuo se ka reci, zagledavši se u meke zelene obronke i mirnu vodu.

Dala si joj ime po ovoj reci, kao uspomenu na naše zajedničke dane.

Tako je lepa, Tomi. Tako pametna i tako snažna. Bio bi ponosan na nju.

I jesam ponosan. Kako bih samo voleo... Ali, nije nam bilo suđeno. Znala si to još od samog početka. Oboje smo to znali. Ispustio je čežnjiv uzdah, ponovo se okrenuvši ka njoj. *Uradila si ono što je najbolje za nju, Amanda. Nikad to nemoj da zaboraviš. Ali sada moraš da je napustiš. Znam koliko te to boli. I koliko te muči tajna koju godinama nosiš u sebi. Ali sada moraš da joj kažeš istinu i da joj daš ono što joj rođenjem pripada. I da joj nekako objasniš da sam je voleo. I da bih joj to pokazao, samo da sam mogao.*

Ne mogu to sama da uradim, pomislila je, izranjajući iz sna dok joj se njegov lik raspršivao pred očima. Oh, milostivi bože, ne teraj me da sama prolazim kroz to.

„Mama.“ Šenon je uzdrhtalim prstima milovala znojavo lice svoje majke. „Mama, probudi se. To je samo san. Ružan san.“ Ona je dobro znala šta su ružni snovi i strah od buđenja. Zato što se svakog jutra budila sa strepnjom da svoju majku više neće zateći među živima. Samo ne sada, pomolila se u sebi. Samo ne sada. „Moraš da se probудиš“, prozborila je očajnim glasom.

„Šenon. Oni su otišli. Obojica su zauvek otišli.“

„Ššš. Ne plači, mama. Molim te, ne plači. Otvori oči i pogledaj me.“

Amandini kapci se lagano podigoše. Pogled joj je bio pun tuge. „Oprosti. Tako mi je žao, mila. Samo sam htela da uradim ono što je najbolje za tebe.“

„Naravno, mama. Uopšte ne sumnjam u to.“ Šenon se uspaničeno upitala da li je to delirično stanje ukazivalo da se rak proširio na Amandin mozak. Zar nije bilo dovoljno što joj je već razorio kosti? U sebi je proklela pohlepnu bolest, pa čak i samog boga, ali kada je ponovo progovorila, glas joj je bio pribran i utešan. „Sada je sve u redu, mama. Ovde sam, pored tebe.“ Amanda s mukom udahnu, pokušavajući da razbistri um. U mislima su joj se i dalje rojile nasumične slike. Kolin, Tomi, njena mila devojčica. Primetila je da su Šenonine oči bile pune bola. I setila se beznađa koje je nazrela na njenom licu onog dana kada se vratila u Kolambus.

„Da, sada je sve u redu.“ Amanda je bila spremna da učini sve, samo da izbriše taj užas iz očiju svoje kćeri. „Naravno da si ovde. Tako sam srećna što smo zajedno.“ I tako tužna, mila moja, što uskoro moram da te napustim. „Oprosti što sam te toliko uplašila. Stvarno mi je žao.“

Šenon je stvarno bila uplašena. Pa ipak, mada je u grlu osećala metalni ukus straha, lagano je odmahнула glavom, kao da je želela da porekne majčine reči. Do sada se već navikla na strepnju koja ju je progonila još od onog časa kada je u svojoj kancelariji u Njujorku podigla slušalicu i saznala da joj majka umire. „Da li te boli?“

„Ne boli me, mila. Ne treba da se brineš zbog toga.“ Amanda ponovo uzdahnu. Uprkos razdirućem bolu osetila je priliv nove snage. Morala je da bude snažna kako bi se suočila s tim. Tokom nekoliko kratkih nedelja otkako se Šenon vratila kući Amanda se svojski trudila da njena tajna ne izroni na površinu, baš kao što je činila još od trenutka kada je svoju kćer donela na svet. Ali će sada morati da podigne poklopac i da oslobodi duhove prošlosti. Znala je da joj nije ostalo puno vremena. „Možeš li da mi daš malo vode, mila?“

„Naravno.“ Šenon podiže termos bocu koja je stajala pored kreveta. Napunila je plastičnu čašu i okrenula slamčicu ka majčiniim usnama.

Pažljivo je podesila naslon bolničkog kreveta kako bi Amandi bilo udobnije. Dnevna soba njihove ljupke kuće u Kolambusu bila je prilagođena svojoj novoj svrsi, tako da je sada delovala kao prostorija za intenzivnu negu. I Amanda i Šenon su želele da u toj kući zajedno dočekaju neminovan kraj.

Iz zvučnika stereo-uređaja dopirala je tiha muzika. Knjiga koju je Šenon uspaničeno ispustila kada je kročila u sobu i dalje je ležala na podu. Sagnula se da je podigne, pokušavajući da zadrži pribranost.

Kada bi ostajala sama, Šenon je sebe ubeđivala da će sve biti u redu i da je poboljšanje svakim danom postajalo sve приметnije. Ali čim bi prekoračila prag i videla kako njena majka kopni na bolničkoj postelji, s tom posivelom kožom i bolnim grčem na licu, njene nade bi naprasno zamrle.

Više nije mogla da učini ništa osim da joj ublaži patnju, oslanjajući se na brižljivo odmerene doze morfijuma koji je donekle uspevaao da otupi bol.

Morala je da se skloni odatle, samo na minut, pomislila je dok joj je panika grgoljila u grlu. Trebaće joj samo minut da povrati snagu i hrabrost. „Doneću ti finu hladnu oblogu za lice.“

„Hvala ti, mila.“ Dok je Šenon nestajala iza vrata, Amanda se ponada da će, uz božju pomoć, dobiti dovoljno vremena da odabere prave reči.

Prvo poglavlje

AMANDA SE GODINAMA SPREMALA ZA taj trenutak. Iako je želela da taj dan nikada ne svane, znala je da je to bilo neizbežno. Ono što je bilo pošteno i ispravno prema jednom od muškaraca koje je volela predstavljalo je nepravdu prema drugom. Šta god da odluči, o nekog je morala da se ogreši.

Međutim, sada nije smela da razmišlja o tome. Nije smela da razmišlja ni o Kolinu, ni o Tomiju, ni o vlastitoj sramoti.

Sada je morala da razmišlja samo o Šenon, pa čak i ako će time povrediti nekog od njih.

Morala je da misli isključivo na svoju divnu pametnu kćer koja joj je oduvek donosila samo radost. Kćer na koju je bila beskrajno ponosna. Dok joj je bol poput otrovne bujice strujao kroz telo, odlučno je stisnula zube. Znala je da će se uskoro suočiti sa još većim bolom, zbog razgovora koji ju je očekivao i onoga što se desilo u Irskoj pre toliko godina. Svim srcem je želela da pronade način da svoju ćerku poštedi patnje.

Posmatrala je kako se Šenon vraća u sobu hitrim gracioznim koracima iz kojih je izbijala potisnuta nervoza. Korača isto kao njen otac, pomislila je. Ne kao Kolin. Dragi slatki Kolin se teturao kao neko ogromno nezgrapno štene.

Za razliku od njege, Tomi je koračao lako i poletno. Šenon je imala i Tomijeve oči, zelene kao mahovina i bistre kao jezero koje se presijava na suncu. Bujna kestenjasta kosa koja joj je poput svile poigrala oko lica takođe je odavala njeno irsko nasleđe. Uprkos tome, Amanda

je želela da veruje da je Šenon ponešto nasledila i od nje. Oblik lica, kremastu kožu i meke pune usne.

Ali joj je Kolin, Bog ga blagoslovio, podario nešto još važnije. Od njega je nasledila odlučnost, ambicioznost i samouverenost.

Osmehnula se dok joj je Šenon brisala znoj sa lica. „Nikad ti nisam rekla koliko sam ponosna na tebe, Šenon.“

„Grešiš, mama. Mnogo puta si mi to rekla.“

„Nisam. Dopustila sam da primetiš koliko sam bila razočarana što se nisi opredelila za slikarstvo. To je bilo sebično od mene. Zato što sam iz vlastitog iskustva naučila da žena mora sama da odabere svoj put.“

„Nikad nisi pokušala da me odvратиš od namere da se preselim u Njujork i da se posvetim komercijalnoj umetnosti. Osim toga, još uvek nisam digla ruke od slikarstva.“ Šenon se osmehnu, pokušavajući da oraspoloži svoju majku. „Uskoro treba da završim jednu mrtvu prirodu. Mislim da će ti se dopasti.“

Do đavola, zašto nije ponela to platno? Zašto joj nije palo na pamet da spakuje nešto boja i blok za skiciranje? Znala je koliko je njena majka volela da je posmatra dok slika. Mogla je da joj priušti bar taj užitak.

„Ono mi je jedna od omiljenih.“ Amanda pokaza na portret na zidu salona. „Slika tvog oca kako spava na ligeštulu u vrtu.“

„Dok se sprema da pokosi travnjak“, dodade Šenon tiho se nasmejavši. Spustila je oblogu i sela pored kreveta. „Sećaš li se koliko smo ga puta ubeđivale da nekome plati da pokosi travu, a on je uvek govorio kako će to sam da obavi jer mu prija fizička aktivnost. A onda bi izašao u dvorište i zaspao kao klada.“

„Kolin je baš umeo da me nasmeje. Strašno mi nedostaje“, čežnjivo reče Amanda, stegavši ćerkinu ruku. „Znam da i tebi nedostaje, mila.“

„I dalje mi se čini da će svakog časa banuti na vrata i viknuti: 'Mendi, Šenon, oblačite svoje najlepše haljine! Jednom klijentu sam upravo ubacio deset hiljadarki u džep tako da imamo dobar povod za slavlje.“

„Kolin je voleo da zarađuje“, zamišljeno prozbori Amanda. „To je za njega bila puka igra, potpuno lišena pohlepe ili sebičnosti. Uopšte nije razmišljao o dolarima i centima. Radio je to iz čistog užitka. Mislim da se iz istog razloga selio na svakih par godina. 'Daj da brišemo iz ovog učmalog grada, Mendi. Šta kažeš da okušamo sreću u Koloradu? Ili možda u Memfisu?‘“

Amanda zavrte glavom, prasnuvši u slabašan smeh. Ah, bilo je tako lepo ponovo se smeјati. I bar nakratko se pretvarati da su ona i njena ćerka opuštено ćaskale u salonu, kao i toliko puta ranije. „Kad smo se na kraju doselili ovde, rekla sam mu da mi je doјadilo da živim kao ćergarka. Imala sam osećaj da smo konaćno pronašli svoj dom. On je odmah prihvatio moj predlog, kao da je samo ćekao da se u pravom trenutku nađemo na pravom mestu.“

„Voleo je ovu kuću“, promrmlja Šenon. „I ja sam je odmah zavolela. Nije mi smetalo što smo se stalno selili zato što je on svaku selidbu umeo da pretvori u pravu avanturu. Ali se sećam da sam otprilike nedelju dana nakon što smo stigli ovde pomislila kako bih tu želela da ostanem.“ Setno se osmehnula, okrenuvši se ka majci. „Mislim da smo se sve troje tako osećali.“

„On bi sve učinio za tebe. Pomerio bi planine i borio se sa tigrovima.“ Amandin glas na trenutak zadrhta. „Šenon, da li uopšte znaš koliko te je tata voleo?“

„Znam.“ Ona podiže majćinu ruku i prisloni je uz obraz. „Naravno da znam.“

„Nemoj to nikad da zaboraviš, šta god da se desi. Znaš, Šenon, moram nešto da ti kažem, nešto što će te verovatno povrediti i razbesneti i zburniti.“ Amanda duboko udahnu. „Žao mi je što moraš da prolaziš kroz to.“

U onom snu je bilo nećeg jaćeg od ljubavi i bola. Nećeg što je pozivalo na neodložnu akciju. Amanda je znala da nije mogla da računa ćak ni na one tri uboge nedelje koje joj je doktor obećao.

„Mama, potpuno te razumem, ali ne smemo da se odreknemo nade. Nada uvek postoji.“

„To nema veze s ovim“, nestrpljivo je prekinu Amanda, pokazavši na improvizovanu bolnićku sobu. „U pitanju je nešto drugo. Nešto što se desilo pre mnogo godina, kada sam sa jednom prijateljicom boravila u Irskoj, u okrugu Kler.“

„Uopšte nisam znala da si bila u Irskoj.“ Šenon je bila zatećena tim otkrićem. „Ćesto sam se pitala zašto, kad smo već toliko putovali, nikad nismo otišli tamo, pogotovo ako se ima u vidu da i ti i tata imate irske korene. Pa ipak, mada nikad nisam bila tamo, oduvek sam osećala neku povezanost sa tim krajem sveta, neku ćudnu privlaćnost.“

„Ozbiljno?“ tiho upita Amanda.

„Ne znam kako to da objasnim.“ Šenon se kolebljivo osmehnu. Osećala se pomalo budalasto jer ona nipošto nije bila žena koja je naglas govorila o svojim snovima. „Već dugo obećavam sebi da ću, ako nekad budem mogla da priuštim duži odmor, otići baš tamo. Ali, s obzirom na nedavno unapređenje i novi ugovor...“ Slegnula je ramenima, unapred odbacujući mogućnost da zanemari svoje obaveze zbog nekog luckastog putovanja. „U svakom slučaju, ni ti me nikad nisi podsticala da krenem u tom pravcu. Kad god bih pomenula Irsku, ti bi samo odmahнула glavom i rekla da ima toliko drugih mesta koja treba videti.“

„Nisam mogla da podnesem pomisao da se vratim tamo, a tvoj otac je to razumeo.“ Amanda se, stisnutih usana, zagleda u svoju kćer. „Hoćeš li da ostaneš pored mene i saslušaj moju priču? I da bar pokušaš da me razumeš?“

Šenon odmah oseti kako joj nov talas jeze mili uz kičmu. Šta je moglo da bude gore od smrti, upitala se. I zašto se toliko plašila da čuje to što je majka nameravala da joj kaže?

Ali je, uprkos tome, ostala pored njene postelje. „Uzrujana si“, rekla je, nežno joj stisnuvši šake. „Znaš da je sada najvažnije da ostaneš smirena.“

„I da pozitivno razmišljam“, našali se Amanda, sa slablašnim osmehom na usnama.

„To može da upali. Duh je snažniji od materije. Na toliko mesta sam pročitala...“

„Znam.“ Sa Amandinih usana nestade poslednji tračak osmeha. „Kada sam bila nešto starija od tebe, odlučila sam da sa svojom dobrom prijateljicom Ketlin Rajli posetim Irsku. To je za nas bila veličanstvena avantura. Obe smo već bile odrasle, ali smo poticale iz veoma strogih porodica. Štaviše, ja sam bila odgajana u tako strogom duhu da sam morala da preguram tridesetu pre nego što sam smogla hrabrosti da povučem takav potez.“

Okrenula se ka Šenon kako bi mogla da posmatra njeno lice dok je govorila. „Naravno, tebi to deluje neshvatljivo. Zato što si ti oduvek bila hrabra i samouverena, dok sam ja u tvojim godinama još uvek grcala pod jarmom kukavičluka.“

„Ti nikad nisi bila kukavica.“

„Naravno da jesam“, tiho nastavi Amanda. „Vidiš, moji roditelji su bili uštogljeni patrijarhalni Irci, veći katolici čak i od samog pape.“

Njihovo najveće životno razočaranje bilo je to što se nijedno od njihove dece nije posvetilo veri, mada je to imalo više veze sa društvenim prestižom nego sa samom religijom.“

„Ali, ti si bila jedinica“, prekinu je Šenon.

„To je jedna od istina koje sam ti prečutala. Rekla sam ti da nemam porodicu, što te je logično navelo na zaključak da nemam nikog od bliskih rođaka. Međutim, imala sam dva brata i sestru, ali sam još pre nego što si se ti rodila prekinula svaki kontakt s njima.“

„Ali zašto?“ Šenon se ugrize za jezik. „Oprosti. Nastavi.“

„Ti umeš dobro da slušaš. Otac te je tome naučio.“ Amanda na trenutak zastade, pomislivši na Kolina i pomolivši se da svojom ispovešću oda dužno poštovanje svim akterima te priče. „Znaš, Šenon, u mojoj porodici nije postojala velika bliskost. U našoj kući je vladala kruta disciplina i svi su morali da se povinuju strogim pravilima. Moji roditelji su se žestoko usprotivili odluci da sa Kejt otputujem za Irsku. Ali smo nas dve uprkos tome krenule na to putovanje, ushićene kao tinejdžerke na pikniku. Prvo smo posetile Dablin i potom nastavile dalje, oslanjajući se isključivo na turističke mape i vlastiti njuh. Tamo sam prvi put u životu iskusila pravu slobodu.“

Bilo je tako lako zaroniti u te dugo potiskivane uspomene. Čak i nakon toliko godina bujica sećanja joj preplavi um, bistra i čista poput planinske vode. Kejtin razdragani kikot, kašljanje sićušnog iznajmljenog automobila, sva uspešna i pogrešna skretanja.

Prvi pogled na veličanstvene zelene brežuljke i oštre zapadne litice. I osećaj da se konačno vratila kući, osećaj kome se uopšte nije nadala i koji nikad više nije doživela.

„Želele smo sve da vidimo i kada smo stigle na zapad, pronašle smo dražesnu gostionicu na obali reke Šenon. Tamo smo iznajmle sobe, odlučivši da to mesto pretvorimo u svoju bazu i da odatle idemo na kratke jednodnevne izlete po okolini. Do Morskih litica, Golveja, plaže u Balibanjonu i malih očaravajućih sela na koja možeš da nabasaš daleko od glavnih puteva, na mestima gde to najmanje očekuješ.“

Tada se okrenula ka svojoj kćeri, prostrelivši je prodornim iskričavim pogledom. „Stvarno bih volela da odeš tamo, da sama vidiš i osetiš magiju tog mesta, penušave talase koji zapljuskuju litice, zelenilo irskih polja, miris rominjave kiše u vazduhu i fijukanje vetra koji duva

sa Atlantika. I onu neopisivu bisernu svetlost protkanu tanušnim zlatnim prugama.“

Iz tih reči izbijala je čista ljubav, zbunjeno pomisli Šenon. I žudnja koju nikad ranije nije nazrela u majčinom glasu. „Ali se, uprkos tim lepotama, nikad nisi vratila tamo?“

„Nisam.“ Amanda prigušeno uzdahnu. „Nikad se nisam vratila. Mila, jesi li se nekad upitala kako je moguće da neko sve brižljivo isplanira, do te mere da praktično može da predvidi kako će izgledati svaki naredni dan, a onda odjednom nešto iskrnsne, neka naizgled beznačajna sitnica koja sve okrene naopačke, i posle toga ništa više ne može da bude kao pre?“

Shvativši da to nije bilo pitanje već puka konstatacija, Šenon strpljivo sačeka nastavak, pitajući se šta je bila ta beznačajna sitnica koja je život njene majke okrenula naopačke.

Amanda oseti kako joj nov talas prevejanog bola gmiže po telu. Zatvorila je oči, trudeći se da ga potisne. Morala je da se izbori s tim, naredila je sebi, bar dok ne dovrši ono što je započela.

„Jednog kišovitog jutra na izmaku leta Kejt se nije osećala dobro, pa je odlučila da ostane u svojoj sobi. Htela je da se izležava u krevetu, da čita i udovoljava svojim hirovima. Nisam mogla da se skrasim jer mi se činilo da treba da vidim još toliko stvari. I tako sam sela za volan i krenula u samostalnu avanturu. Vođena trenutnim porivom, odlučila sam da posetim Lup Hed. Kada sam izašla iz kola i krenula ka liticama, čula sam kako se talasi lome o hridi. Trava se povijala ka zemlji, šušteći pod naletima vetra. Nozdrve mi je zapahnuo miris okeana i kiše. Bila sam očarana silovitošću prirode. Vetar je hućao, a talasi su hućali i penili, razbijajući se o stene.“

„Tada sam primetila nekog muškarca“, nastavila je tišim sporijim glasom. „Stajao je na samom rubu mora i kopna, pogleda uperenog ka pučini, ka kišovitom zapadu iza koga je ležala Amerika. Bio je potpuno sam, šćućuren u pokisloj jakni, sa mokrom kapom nabijenom preko čela. Kada je osetio moje prisustvo, okrenuo se i raširio usne u osmeh, kao da je baš mene čekao.“

Šenon istog časa požele da skoči sa stolice, da kaže svojoj majci da je dosta priče i da treba da se odmori, da učini bilo šta samo da prekine

tu ispovest. Šake joj se nesvesno zgrčiše u pesnice dok joj se utroba pretvarala u nerazmrsivo klupko strepnje.

„Nije bio mlad“, čežnjivo nastavi Amanda, „ali je bio naočit. Pogled mu je bio nekako tužan i izgubljen. Osmehnuo se i poželeo mi dobro jutro, dodavši kako je baš lep dan, dok nam je kiša dobovala po glavi i dok nas je vetar šibao po licu. Prasnula sam u smeh jer se i meni činilo da je dan bio stvarno lep. Naravno, dotada sam se već navikla na melodičan akcenat zapadne Irske, ali njegov glas je bio tako šarmantan da sam pomislila da bih mogla da ga slušam satima. I tako smo stajali tamo i razgovarali o mojim putovanjima i Americi. On je bio farmer, objasnio je, i to prilično loš. Bilo mu je krivo zbog toga jer je kod kuće imao dve ćerkice kojima je hteo da pruži lepši život. Pa ipak, dok je govorio o njima, u njegovom glasu nije bilo ni tračka tuge. Lice bi mu se naprasno ozarilo čim bi pomenuo Megi Mej i Braj, kako je zvaio svoje curice. Svoju suprugu je retko kad pominjao. Tada je granulo sunce.“ Amanda nakratko zastade, ispustivši setan uzdah. „Provirilo je iza oblaka, ljupko i graciozno, zasipajući zemlju tanušnim prugama zlatne svetlosti. Nas dvoje smo šetali uzanim stazama, razgovarajući kao da smo se čitavog života poznavali. Tog dana sam se, među tim visokim liticama i uspenušalim talasima, zaljubila u tog muškarca. Možda je to saznanje trebalo da me uplaši.“ Skrenula je pogled ka Šenon, kolebljivo ispruživši ruku. „Ali uopšte nisam ustuknula. Doduše, bila sam pomalo postićena jer sam znala da je oženjen i da ima decu, ali sam smatrala da je moja ljubav bila neuzvrćena i stoga bezazlena. Zar je jedna precvala devojka mogla biti grešna zbog toga što ju je jednog čarobnog jutra općinio jedan naočiti neznanc?“

Sa olakšanjem je primetila kako Šenon prepliće svoje prste sa njenim. „Međutim, ispostavilo se da se nisam samo ja tako osećala. Nakon toga smo se sreli još nekoliko puta, sasvim slučajno, jednom u pabu i potom ponovo na onim liticama. A onda je taj muškarac jednog dana predložio da mene i Kejt povede na mali vašar u okolini Enisa. Naravno, stvari više nisu mogle da ostanu bezazlene. Ni on ni ja nismo bili deca, a ono što smo osećali bilo je tako veliko i tako značajno. I, moraš mi verovati, tako ispravno. Kejt je odmah proćitala moje emocije jer je bilo dovoljno da nas neko samo pogleda pa da shvati šta se dešava. Pokušala je da me urazumi, kao što bi svaka prijateljica učinila, ali je

nisam poslušala. Zato što sam ga volela i zato što nikad u životu nisam bila tako srećna kao kada je on bio pored mene. Nijednom nije pokušao da mi zamaže oči pustim obećanjima. Naravno, imali smo svoje snove, ali se ni na šta nismo zaklinjali. Oboje smo znali da je on morao da ostane sa ženom koja mu je uskratila svoju ljubav i sa decom koju je voleo više od svega na svetu.“

Amanda pređe jezikom preko suvih usana i srknu još jedan gutljaj iz čaše koju joj je Šenon nemo pružila. Ponovo je začutala, znajući da je sada sledilo još teže priznanje.

„Odlično sam znala u šta se upuštam, Šenon. Ako ćemo pravo, to što smo postali ljubavnici bila je više moja nego njegova zasluga. On je bio prvi muškarac koji me je dodirnuo i kada se to konačno desilo, bio je tako nežan i pažljiv i osećajan da smo kasnije zajedno plakali. Zato što smo znali da smo se prekasno sreli i da nismo imali čemu da se nadamo. Uprkos tome, kovali smo lude odvažne planove. On je govorio da će pronaći način da zbrine svoju suprugu i da se potom zajedno sa svojim ćerkicama preseli u Ameriku, gde ćemo živeti kao prava porodica. Oboje smo očajnički želeli da imamo porodicu. Satima smo pričali u toj sobi koja je gledala na reku, pretvarajući se da će to zauvek trajati. Proveli smo zajedno tri nedelje i svaki dan je bio još lepši i bolniji od prethodnog. Znala sam da ću morati da napustim i njega i Irsku. On mi je obećao da će stajati na Lup Hedu, na mestu gde smo se upoznali, i da će zuriti u pučinu, ka Njujorku, gde sam tada živela.“

„Zvao se Tomas Konkenon i bio je farmer sa dušom pesnika.“

„Jesi li...“ Šenonin glas zadrhta. „Jesi li ga još nekad videla?“

„Nisam. Neko vreme smo se dopisivali.“ Amanda ponovo stisnu usne, zagledavši joj se pravo u oči. „Nedugo nakon što sam se vratila u Njujork, saznala sam da nosim njegovo dete.“

Šenon mahnito odmahnu glavom, kao da je želela da tim gestom poništi majčine reči. „Ostala si u drugom stanju?“ promucala je dok joj je srce prestravljeno dobovalo u grudima. Ponovo je odmahнула glavom, pokušavajući da otrgne ruku iz majčinog stiska. Jer je još tog časa, bez bilo kakvih dodatnih reči ili objašnjenja, sve znala. A nije želela da zna. „Nemoj, molim te...“

„Bila sam van sebe od sreće.“ Amanda joj još čvršće stegnu ruku, mada ju je to dosta koštalo. „Kad sam se uverila da je to istina, srce je

htelo da mi iskoči iz grudi. Nikad pre toga nisam pomislila da ću imati dete, da ću pronaći muškarca koji će me dovoljno voleti da mi pruži takav dar. Oh, kako sam želela to dete. Kako sam ga volela i zahvaljivala bogu na ukazanoj milosti. I koliko sam patila zbog saznanja da sa Tomijem nikad neću moći da podelim to blaženstvo koje je proisteklo iz naše ljubavi. Kad sam mu javila da očekujem dete, njegov odgovor je bio strastven i neumoljiv. Pisao je da će napustiti Irsku i da će doći u Ameriku. Brinuo je za mene i nije želeo da sama prolazim kroz to. Znala sam da je stvarno bio spreman da dođe i priznajem da me je to dovelo u iskušenje. Ali, to je bilo pogrešno, Šenon. Naša ljubav je bila čista, ali bi to bilo pogrešno. I tako sam mu poslala još jedno, poslednje pismo. Tada sam ga prvi i jedini put slagala. Rekla sam mu da se ne plašim, da nisam sama i da ću se uskoro preseliti u drugi grad.“

„Umorna si.“ Šenon je očajnički pokušavala da zaustavi Amandinu ispovest. Njen svet je bio poljuljan iz temelja i morala je da uloži ogroman napor da bi ga vratila u orbitu. „Predugo si pričala, mama. Vreme je da popiješ lek.“

„Da samo znaš koliko bi te voleo“, neumoljivo nastavi Amanda. „Samo da mu se ukazala prilika. Duboko u duši znam da te je voleo, iako te nikad nije video.“

„Prestani.“ Šenon konačno skoči sa stolice, pokušavajući da utekne od tog strašnog priznanja. Talas mučnine joj pokulja iz utrobe, a koža joj postade nekako tanka i hladna. „Ne želim to da slušam. Ne želim da čujem više ni reči.“

„Treba da čuješ. Žao mi je što ti time nanosim bol, ali moraš sve da znaš. Ubrzo sam otišla od kuće“, odlučno nastavi Amanda. „Svi u mojoj porodici su bili šokirani kad sam im saopštila da sam trudna. Bili su van sebe od besa. Nagovarali su me da se negde sklonim i da te napustim čim se porodim kako bi izbegli skandal i sramotu. Nisam htela da ih poslušam. Radije bih umrla nego što bih se odrekla svog deteta. Ti si bila moja i Tomijeva. Tog dana su u kući mojih roditelja pale teške reči, strašne pretnje i ultimatum. Rešili su da me se odreknu. Moj otac, koji je bio promućuran biznismen, blokirao je moj bankovni račun kako ne bih mogla da podignem novac koji mi je baba ostavila u nasleđe. Vidiš, novac za njega nikad nije bio igrarija. Novac je u njegovim očima predstavljao moć.“

„Nikad se nisam pokajala što sam napustila tu kuću. Potpuno sama sam krenula u svet, sa ono malo novca koji sam imala u novčaniku i jednim putnim koferom.“

Šenon se osećala kao da pluta ispod vode, boreći se za vazduh. U mislima je ugledala svoju majku kako mlada, trudna i bez prebijene pare napušta svoj dom, sa samo jednim koferom u ruci. „Niko nije htelo da ti pritekne u pomoć?“

„Kejt je htela da mi pomogne, ali sam znala da bi joj se to olupalo o glavu. Sama sam bila odgovorna za ono što se desilo. Ako je u tome bilo neke sramote, sama ću je ispaštati, razmišljala sam. A ako je bilo radosti, sama ću se radovati. Kupila sam kartu za voz koji je putovao na sever i zaposlila se kao konobarica u jednom odmaralištu u Ketskil planinama. Tamo sam upoznala Kolina Bodina.“

Amanda začuta dok joj je Šenon okretala leđa idući ka zamirućoj vatri. Nad sobom se nadvi tišina koju je paralo samo pucketanje žara i hućanje vetra koji je lupkao o prozor. Ali, Amanda je mogla da nasluti oluju koja je vrebala ispod prividnog zatišja, vihor koji se vrtložio u srcu deteta koje je volela više nego vlastiti život. I srce joj zadrhta od zebnje jer je znala da je taj vihor mogao da pokosi i nju i njenu kćer.

„On je tu bio na odmoru sa svojim roditeljima. Isprva nisam obraćala mnogo pažnje na njega. On je u mojim očima bio samo još jedan od razmaženih bogataša koje sam služila. Povremeno je umeo da se našali, a ja sam se smerno osmehivala, kao što se očekivalo od devojaka poput mene. Jednog popodneva je počelo nevreme, sa snažnim pljuskom i grmljavinom. Većina gostiju nije želela da izlazi napolje, tako da su tražili da im se ručak donese u sobu. Dohvatila sam poslužavnik i pohitala ka jednoj od brvnara jer sam znala da ću se obreti u nevolji ako se neko od gostiju požali da se hrana ohladila. A tada je Kolin banuo iza ugla, pokisao kao pas, i zakucao se u mene. Bio je tako nezgrapan, Bog ga blagoslovio, da me je oborio pravo na zemlju.“

Šenon oseti kako joj suze naviru na oči dok je zurila u tinjajući žar. „To sam čula i od njega. Rekao mi je da te je još na prvom sastanku oborio s nogu.“

„Baš tako. Vidiš, mila, nas dvoje smo se oduvek trudili da ti govorimo istinu, bar ono što smo mogli da ti kažemo. Zakucao se u mene i bacio me pravo u blato, sa sve poslužavnikom. Počeo je da se izvinjava,

pokušavajući da me podigne, a ja sam samo videla onu upropašćenu i rasutu hranu. Leđa su me bolela od nošenja teških poslužavnika, a noge su mi bile klecave od umora. Bila sam tako očajna da sam mogla samo da briznem u plač. Sedela sam u onom blatu i plakala kao kiša. Nisam mogla da prestanem. Čak i kad me je konačno podigao sa zemlje i odveo me do svoje sobe, nisam mogla da zaustavim suze.“

„Bio je tako sladak i pažljiv. Iako sam bila potpuno blatnjava, smestio me je na stolicu i ogrnuo me ćebetom, a onda je seo pored mene i tapšao me po ruci sve dok moje suze nisu presušile. Bila sam strašno postićena, a on je bio tako ljubazan. Nije mi dopustio da odem sve dok mu nisam obećala da ću izaći na večeru s njim.“

Njihovo upoznavanje bi, pod drugačijim okolnostima, delovalo tako ljupko i romantično, pomisli Šenon, boreći se za vazduh. Ali nije bilo tako. Njena majka je uradila užasnu stvar. „On uopšte nije znao da si trudna.“

Amanda oseti nov žacaj bola. Optužujući prizvuk u glasu njene kćeri pao joj je još teže od fizičke agonije. „Da, tada nije znao. Stomak je tek počeo da mi raste, a ja sam ga brižljivo skrivala ispod odeće jer sam se plašila da ću izgubiti posao. Tada su bila drugačija vremena. Konobarica koja je nosila vanbračno dete ne bi mogla dugo da opstane u bogataškom odmaralištu.“

„Svesno si ga navela da se zaljubi u tebe.“ Šenonin glas je bio leden kao znoj koji joj se lepio za kožu. „Iako si znala da nosiš dete drugog muškarca.“

A to dete sam bila lično ja, pomislila je, smoždena pukim beznađem.

„Bila sam već zrela žena“, obazrivo nastavi Amanda, pogledom istražujući Šenonino lice i plačući u sebi zbog onoga što je na njemu pročitala. „Sve dotada niko me nije istinski voleo. Moja romansa sa Tomijem je bila tako brza i omamljujuća, kao blesak munje. Kada sam upoznala Kolina, još uvek sam bila zaslepljena tim iskustvom. Još uvek sam se utapala u uspomenu i tugovala zbog onoga što smo izgubili. Sva osećanja koja sam gajila prema Tomiju preusmerila sam na dete koje smo zajedno začeli. Mogla bih da ti kažem kako sam verovala da je Kolin naprosto bio ljubazan prema meni. Isprva i jesam tako mislila. Ali sam ubrzo shvatila da njegove emocije nisu bile tako bezazlene.“

„Ali si, uprkos tome, nastavila da ih podstičeš.“

„Možda sam mogla da ih sprečim.“ Amanda ispusti dug težak uzdah. „Ne znam ni sama. Narednih nedelju dana u sobi sam svakodnevno zaticala bukete svežeg cveća i dražesne beskorisne sitnice koje je voleo da mi poklanja. Koristio je svaku moguću priliku da budemo zajedno. Ako bih imala deset minuta pauze, odmah bi se stvorio pored mene. Pa ipak, uprkos tim gestovima pažnje, trebalo mi je nešto vremena da shvatim da mi se on zapravo udvarao. Bila sam prestravljena tim saznanjem. Taj divni ljubazni muškarac me je zasipao svojom naklonošću a da pri tom uopšte nije znao da sam u utrobi nosila tuđe dete. Na kraju sam mu rekla istinu, sigurna da ću time staviti tačku na sve, mada mi je bilo teško da mu to priznam jer mi je on bio jedini prijatelj koga sam stekla još otkako sam napustila Njujork. On me je, kao i uvek, strpljivo saslušao, bez bilo kakvih upadica, pitanja ili prebacivanja. Kada sam završila i kada sam ponovo briznula u plač, nežno mi je stegao ruku. 'Bilo bi najbolje da se udaš za mene, Mendi', rekao je. 'Obećavam da ću voditi računa o tebi i tvom detetu.'“

Nekoliko suza se skotrljalo niz Šenonine obraze kada se okrenula ka majci. Primetila je da je i Amanda plakala, ali nije želela da dopusti da je to smekša. Njen svet više nije bio poljuljan. Bio je potpuno smrskan.

„I to je sve? Zar stvarno misliš da je to dovoljno opravdanje?“

„Kolin me je iskreno voleo. Kada sam to shvatila, postala sam manja od makovog zrna. Naravno, odbila sam ga. Šta sam drugo mogla da uradim? Mislila sam da je izigravao galantnog viteza ili se ponašao kao obična zaljubljena budala. Mislila sam da će se uskoro osvestiti, ali je on nastavio da me saleće. Čak i kad bih se razbesnela i rekla mu da me ostavi na miru, nije mu bilo ni na kraj pameti da odustane.“ Na njenim usnama zaigra setan osmeh. „Kad danas razmišljam o tome, čini mi se da sam ja bila kao stena, a on kao talas koji je strpljivo i istrajno zapljuskuje, drobeći njen otpor. Počeo je da mi donosi stvari za bebu. Možeš li to da zamisliš? Da se muškarac udvara ženi tako što kupuje poklone za njeno još nerođeno dete? Jednog dana je došao u moju sobu i rekao mi da uzmem tašnu i krenem sa njim da uzmemo venčanu dozvolu. I ja sam ga poslušala. Uopšte se nisam dvoumila. Dva dana kasnije bili smo venčani.“

Pažljivo je osmotrila svoju kćer, naslućujući njeno još neizgovoreno pitanje. „Neću da te lažem, mila. Ne mogu da kažem da sam ga u to